

EL LLENGUATGE

Millor

23/III/1997

Millor vol dir, alhora, «més bo» — en tant que adjectiu — i «més bé» — com a adverbí». Podriem dir, per tant, Aquest llibre és millor que l'altre i Aquest cantant ho ha fet millor que aquell. Resulta, potser, adequat d'assenyalar que millor té un ús més general que no pas el terme anàleg major, amb unes aplicacions més aviat especialitzades: el carrer major, la festa major, l'altar major, etc. Però el que no s'hauria de fer és usar millor com a terme equivalent, simplement, de més: com hem dit, millor vol dir o més bo o més bé. Un d'aquests casos el trobem en la locució verbal «estimar-se millor», usada algun cop en lloc de estimar-se més, que ha de considerar-se un gal·licisme o, si es vol, un «rossellonesisme». És natural de trobar «estimar-se millor» en els textos d'un poeta com Josep-Sebastià Pons — «Jo m'estimi millor la pera moscatella» — però ja no resulta justificat en textos d'escriptors d'altres procedències.

Hi ha quatre substantius derivats de millor: millora, millorament, millorança i milloria. El que ens interessa de destacar és el primer, millora, que és el d'ús més general. Milloria té només un sentit molt especialitzat, més que no té el mot corresponent del castellà, «mejoría» i, usualment, cal traduir aquest mot, no per milloria sinó per millora.

A més de quatre substantius, millor ha originat també el verb millorar, que té diversos significats, entre ells «alleujar-se un malalt, un mal». Quan sabem d'algué que està malalt, és corrent d'adreçar al familiar seu que ens ho comunica, la frase de cortesia «Que s'alivii!». Però el verb «aliviar-se» és un castellanisme declarat. El nostre verb equivalent és alleujar-se. Ara: usar-lo en aquesta ocasió i dir «Que s'alleugui!» seria, segurament, artificio. Si més no, no ho hem sentit mai. Cal recórrer, aleshores, al verb millorar, amb el qual componem una frase que resulta, tanmateix, ben habitual: Que millori!

ALBERT JANE